

Не доведи потрапити в опалу.
І найсвітліші душі та уми
Сахатимуться, ніби од чуми,
Тікатимуть, неначе від напалму.

Усі немов короткозорі стали,
І друг ковзає поглядом убік.
А що поробиш — добрий чоловік,
Але його зламали й залякали.

Сусід заходив... Раптом — перестав.
Не солодко опальний хліб жувати.
Але найважче друзям прощавати,
Спізнавши те, що я сповна спізнав.
